

Παναγιώτης Μαυροειδής

Όσο περνούν οι μέρες προς τις εκλογές, αντί να ανεβαίνει η πολιτική ένταση, μάλλον μειώνονται τα πάθη, παρότι κινδυνολογούν οι Τσίπρας και Μητσοτάκης για τη δήθεν επικείμενη «μάχη γιγάντων».

Δεν είναι η ζέστη η αιτία, ούτε αόριστα η κούραση.

Όλο και περισσότεροι άνθρωποι βλέπουν αυτές τις εκλογές ως **τελετή παράδοσης και παραλαβής** σε ένα Υπουργείο, ούτε καν στο πλαίσιο μιας κυβερνητικής εναλλαγής, αλλά στο πλαίσιο ενός **κυβερνητικού ανασχηματισμού**.

Υπάρχει μια πραγματική πλευρά σε αυτό το σημείο: Στους βασικούς της άξονες, αλλά συχνά και σε ανατριχιαστικές λεπτομέρειες και με νούμερα, η πολιτική που έχει αποφασιστεί να εφαρμοστεί στον ορίζοντα της επόμενης τετραετίας είναι απολύτως **προδιαγεγραμμένη**. Αναφερόμαστε στο σύνολο των **ευρωμνημονιακών δεσμεύσεων** στις οποίες έχουν δηλώσει πίστη, υποταγή και θέληση να υπηρετήσουν ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, είτε από τη θέση της **κυβέρνησης** είτε από τη θέση της **αντιπολίτευσης**. Μόνο και μόνο η συμφωνία για **πρωτογενή πλεονάσματα έως και σχεδόν 5%** -πάνω και από το «υποχρεωτικό» 3,5% του Τρίτου Μνημονίου του ΣΥΡΙΖΑ- κάνει φανερές τις συνέπειες για τα εργατικά και λαϊκά στρώματα.

Στην ουσία, αν το πράγμα πάει απρόσκοπτα έτσι, **ΔΕΝ** κρίνεται στις 7 Ιούλη η πολιτική που θα εφαρμοστεί. Στο πλαίσιο αυτό, μειώνεται η σημασία για το ποιος θα είναι στην κυβέρνηση, αλλά και δε φαίνεται να υπάρχουν αμφιβολίες για το ποιος θα είναι ο ρόλος της μείζονος αντιπολίτευσης στο νέο πολιτικό σκηνικό. Με την ευκαιρία να θυμίσουμε ότι σχεδόν 4 χρόνια πριν, τον ταραγμένο Ιούλη του 2015, ελάχιστες μέρες μετά από εκείνο το βαρύ ΟΧΙ στο Δημοψήφισμα στις 5 Ιούλη και ακόμη λιγότερες από τη στιγμή που ο ΣΥΡΙΖΑ αποφάσισε να το τσαλαπατήσει και να υπογράψει το Τρίτο Μνημόνιο με την τρόικα, μόλις η κυβέρνησή του παραπάτησε λόγω αντιδράσεων, έτρεξε η ΝΔ αλλά και το ΠΑΣΟΚ να τη στηρίξουν στη Βουλή!

Κάπως έτσι είμαστε και σήμερα. Το φάντασμα που πλανιέται πάνω από την πολιτική

συζήτηση, είναι αυτό μια **ένοχης συναίνεσης** στις αντεργατικές πολιτικές. Σε ένα τοπίο που θυμίζει εκείνο τον Ιούλη του 1989, 30 χρόνια πριν, όταν γινόταν εκείνη η μεγάλη τομή για τη συγκυβέρνηση ΝΔ και του τότε ενιαίου Συνασπισμού, προδρόμου του σημερινού ΣΥΡΙΖΑ, με συμμετοχή και της ηγεσίας του σημερινού ΚΚΕ.

Μιλάμε για την πολιτική που έχει αποφασιστεί να εφαρμοστεί με συνενοχή αυριανής κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, στο πλαίσιο ενός δικομματισμού που θα στοχεύει στην **πολιτική σταθεροποίηση του ευρωμνημονιακού καθεστώτος κοινωνικής γενοκτονίας** και την αποδοχή του ως «κανονικού» και αιώνιου.

Θα εφαρμοστεί όμως έτσι απρόσκοπτα, και αβρόχοις ποσί;

Πρόκειται για πολιτική με τεράστιες αρνητικές συνέπειες, καθώς είναι ήδη δρομολογημένες μέσω του **Προγράμματος Σταθερότητας** (υποβλήθηκε από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στην ΕΕ τον Απρίλιο) **μειώσεις των δαπανών για υγεία, παιδεία και κοινωνική προστασία** κατά 10% και η **πληρωμή 44 δις ακόμη για την πληρωμή του ληστρικού δημόσιου χρέους** στην επόμενη τετραετία.

Αν κάτι ξεχωρίζει από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι ότι μιλάει για την ανάγκη και τη δυνατότητα **«να τους σταματήσουμε!»**.

Εκεί που πλείστες δυνάμεις θέλουν τον κόσμο σκυφτό, εμείς θεωρούμε πως υπάρχουν εκείνες οι ριζοσπαστικές κοινωνικές φλέβες που μπορούν να τους διαψεύσουν. Να θυμίσουν σε κάθε επίδοξο επιβήτορα της εξουσίας και της λαϊκής θέλησης, πως ναι, τελικά, υπάρχει και λαός, που δε θα παραδοθεί εύκολα.

Υπάρχει λόγος για τα **σκυμμένα κεφάλια** σήμερα. Δεν κουράστηκε έτσι γενικά ο κόσμος. Η αίσθηση του μάταιου, του δεδομένου, του προδιαγεγραμμένου, δημιουργείται πάνω στην πραγματικότητα της υποταγής του ΣΥΡΙΖΑ. Του πλήγματος που επέφερε σε κάθε έννοια αριστεράς με την δεξιά πολιτική που εφάρμοσε και τη συγκυβέρνησή με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ. Με τη μετατροπή μιας αντιφατικής αλλά ορμητικής ελπίδας σε μνημονιακή λεπίδα που έχει χαράξει βαθιά το κοινωνικό σώμα.

Για αυτό και αποτελεί πρόκληση η θεωρία, ειδικά του ΣΥΡΙΖΑ, «τι άλλο να κάνουμε και εμείς; Δε βλέπετε ότι ο κόσμος έχει γονατίσει;»

Ασφαλώς δεν είναι η μοναδική αιτία. Η κάθε είδους αριστερά εισπράττει σωρευτικά σήμερα τα καταστροφικά αποτελέσματα της διαχρονικής ηγεμονίας των δεξιόστροφων και τελικά

υποταγμένων στην αστική πολιτική δογμάτων και θεωριών της κυρίαρχης αριστεράς. Αξίζει μόνο ένα παράδειγμα: Έρχεται σήμερα ο Μητσοτάκης και παίζει ξανά την χιλιοπαιγμένη κασέτα του καπιταλιστικού μύθου: «Θα φοροαπαλλάξω τις επιχειρήσεις και έτσι, βγάζοντας αυτές περισσότερα κέρδη, επιτέλους θα επενδύσουν, θα δημιουργηθούν δουλειές και θα μειωθεί η ανεργία, θα αυξηθούν τα εισοδήματα, αλλά, τελικά, και τα έσοδα του κράτους». Η ρεφορμιστική διαχειριστική αριστερά δυσκολεύεται να απαντήσει πειστικά, ακριβώς επειδή η ίδια, δεκαετίες ολόκληρες, πρόβαλε τη λογική «πρώτα να μεγαλώσει η πίτα, μέσω νέου τύπου ανάπτυξης ή αντιμονοπωλιακής ανάπτυξης ή παραγωγικής ανασυγκρότησης και μετά θα ωφεληθούν και οι εργαζόμενοι». Ας μη συνεχίσουμε με τη μυθοποίηση της μαγικής λύσης της αριστερής κυβερνητικής διαχείρισης που δήθεν θα ξεκλείδωνε το δρόμο προς τον ...κοινωνικό μετασχηματισμό.

Με αυτή την έννοια, είναι προβληματικές και τελικά καθόλου «αθώες» οι θεωρίες ότι «απέτυχαν όλες οι εκδοχές αριστεράς». Λες και έχουν της ίδιας τάξης, ποιότητας και κατεύθυνσης ευθύνες τα ρεύματα στη ρεφορμιστική αριστερά που επέβαλαν μια ορισμένη γραμμή και μάλιστα με στήριξη και στο αστικό σύστημα εξουσίας και σκέψης για να το πετύχουν και εκείνα τα ρεύματα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς όπως το NAP και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ που αντιπάλεψαν αυτή τη γραμμή, με επιτυχία ή χωρίς επιτυχία.

Η απόπειρα να συρθεί κάθε είδους αριστερά, στο βυθό της αποτυχίας της διαχειριστικής συστημικής γραμμής στην αριστερά, πρέπει να αποκρουστεί αποφασιστικά.

Η συζήτηση αυτή έχει μεγάλη πολιτική σημασία. Δεν αφορά κυρίως την απόδοση δικαιοσύνης ή ευθυνών για το παρελθόν, ούτε έχει ως ζητούμενο τη συγκάλυψη ευθυνών, αδυναμιών, αντιφάσεων ή/και λαθών της πέραν του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Είναι κρίσιμη συζήτηση για το σήμερα και το αύριο της αριστεράς και πρέπει να γίνει με **πολιτικούς όρους**.

Η εκλογική αντιπαράθεση και το ίδιο το εκλογικό αποτέλεσμα θα παίξουν σημαντικό ρόλο σε αυτή τη συζήτηση. Είναι αλήθεια πως **οι εκλογές -όπως και η αποχή από αυτές- δεν αλλάζουν τον κόσμο, αλλά δε γίνονται ποτέ για πλάκα.** Αντίθετα, αποτελούν σημαντικό πεδίο ιδεολογικής πολιτικής κατεργασίας των συνειδήσεων από μεριάς της κυρίαρχης αστικής πολιτικής, αλλά και των αστικών ρεφορμιστικών ρευμάτων που την συμπληρώνουν.

Με αυτή την έννοια, **το τι θα καταγραφεί στην κάλπη της 8ης Ιούλη για την αριστερά**

και ειδικά την αντικαπιταλιστική αριστερά και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έχει σημασία και θα έχει επίδραση, θετική ή αρνητική.

Είναι πολιτικό ζήτημα μεγάλης σημασίας να μη θεωρηθεί δεδομένη η εφαρμογή μιας προδιαγεγραμμένης ευρωμνημονιακής πολιτικής μέσω της κυριαρχίας του αστικού δικομματισμού σε κυβέρνηση και «επίσημη» αντιπολίτευση, αλλά και της επιδίωξης για ξεδόντιασμα της αντικαπιταλιστικής μαχόμενης αριστεράς. Αυτό το τελευταίο είναι κρίσιμο ζήτημα, που ξεπερνά κατά πολύ την εκτίμηση απέναντι σε αυτή ή την άλλη αδυναμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Εδώ ακριβώς είναι που ζητούμε μια **πολιτική στάση με αρχές** και με κριτήριο το συμφέρον του εργατικού κινήματος.

Κατά τη γνώμη μας, όσο αλαζονικό και σίγουρο εμφανίζεται το αστικό δικομματικό σύστημα, άλλο τόσο βέβαιο είναι πως **κουφοβράζει κοινωνική έκρηξη, τύπου Κίτρινων Γιλέκων στην Ελλάδα**. Το χρόνο εκδήλωσης, το χρώμα και την ένταση, δεν τα γνωρίζει κανείς και όλη η προσπάθεια που γίνεται είναι να **ελεγχθούν** μέσω του **πολιτικού ευνουχισμού της αριστεράς**, ώστε να αποτελούν απλά τυφλές και ακίνδυνες εκρήξεις.

Το ζητούμενο, για μια μαχητική νικηφόρα κοινωνική αντιπολίτευση, είναι κατά τη γνώμη μας να υπάρξει ένα ισχυρό ρεύμα ανατρεπτικής αριστεράς σε ανεξαρτησία από την αστική πολιτική και τα ρεφορμιστικά ρεύματα, σε στενή σύνδεση με την προσπάθεια ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος και των αγώνων του.

Το ΚΚΕ δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε αυτή την ανάγκη και ας φαντάζει «αποκούμπι». Βαθιά συνδεδεμένο με την κοινοβουλευτική λογική, περιορίζεται σε (αναγκαίους) καθημερινούς αγώνες με (χρήσιμους) συνδικαλιστικούς και άλλους στόχους, ζητώντας από τον κόσμο να το εκτιμήσει και να το ψηφίσει, αλλά αρνείται να θέσει πολιτικούς κομβικούς στόχους συνολικά στο κίνημα, που να σηματοδοτούν ανατροπή του πλαισίου, όπως η έξοδος από την ΕΕ, η διαγραφή του δημόσιου χρέους, η μείωση του χρόνου εργασίας και άλλοι. Ακόμη χειρότερα, σε πολιτικές στιγμές εξεγερτικών δυνατοτήτων (Δεκέμβρης 08, δημοψήφισμα 15), υποσχέθηκε πως «δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι» ή κινδυνολόγησε για τον «κίνδυνο» της ρήξης με την ευρωζώνη.

Ούτε μπορούν να ανταποκριθούν στην ανάγκη λαϊκής αντιπολίτευσης αρχηγικά κόμματα που μιλούν στο όνομα του «ευρωπαϊσμού» όπως το ΜεΡΑ25 ή είναι στα όρια της πολιτικής του προ-κυβερνητικού «καλού ΣΥΡΙΖΑ», όπως η ΛΑΕ.

Χρειαζόμαστε άλλο πράγμα σήμερα: **Ανεξάρτητο και μαζικό πόλο της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς.** Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν και είναι ένα βήμα προς αυτόν, χωρίς ωστόσο να έχει ανταποκριθεί όπως έπρεπε ως τώρα.

Χρειαζόμαστε μια αριστερά που πατώντας γερά **μέσα** στην πραγματικότητα και τις αντιθέσεις που δημιουργεί, θα κοιτάξει **έξω** από το καπιταλιστικό και ευρωενωσιακό πλαίσιο.

Μια αριστερά η οποία μαχόμενη για κατακτήσεις **σήμερα** και ρήγματα στην κυρίαρχη πολιτική στον παρόντα χρόνο, θα δρα με **όρους προοπτικής** και μέλλοντος, αντικαπιταλιστικής ανατροπής και κομμουνιστικής προοπτικής.

Μια αριστερά που θα αφήνει στην άκρη τόσο τη λογική αναπαραγωγής του «ενός» ή πολλών «κομμάτων θεών», όσο και τη λογική των μετώπων πουκάμισων αδειανών χωρίς ψυχή και πρόγραμμα, αλλά θα επιλέγει τη μετωπική συγκρότηση στη βάση της ανατρεπτικής πολιτικής.

Απέναντι σε αυτή την ανάγκη οι αγωνιστές του διάσπαρτου αντικαπιταλιστικού δυναμικού, με τη στάση τους και την ψήφο τους, έχουν να καθορίσουν πολλά. Όχι γενικά για την «επόμενη μέρα». Πριν τις 8 Ιούλη, υπάρχει η 7 Ιούλη και το μήνυμα που θα σταλεί, έχει σημασία. Μια εκλογική και πολιτική ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα βαρύνει ταυτόχρονα υπέρ της ανάγκης ενός πλατιού και μαζικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που πρέπει να τεθεί επί τάπητος στη συνέχεια.

Μια λογική αποχής από αυτή τη μάχη θα επιδράσει αρνητικά, όπως και -ακόμη χειρότερα- λογικές του τύπου «εδώ που φτάσαμε ας σβήσουν όλα, για να ξαναπαιχτούν όλα από την αρχή». Ξέρουμε πολύ καλά ότι reboot επανεκκίνηση από το μηδέν δεν υπάρχει στην πολιτική πάλη.

Η σύγκρουση με την ακινησία περνάει μέσα από την τομή και όχι από τον μηδενισμό.